

medfører som Regel saa store Tab, at ingen Eksportør vil gøre det.

Jeg omtaler disse Forhold saa udførlig, fordi jeg fik det Indtryk af den højtærede Ministers Udtalelser i Fjor, at han var meget inde paa den Tanke snarest muligt at gaa over til Slagtning af hele vor Produktion. Jeg har ligesom en vis Anelse om, at den Tankejstyrkes og næres for en Del af de Mænd, der staa som Landbrugsministerens Raadgivere. Vi vide alle, at vi have en Konsulent i Hamborg, og det er vistnok ogsaa bekendt for de fleste, at hans Indflydelse over for Handelen og Omsætningen af levende Kreaturer er meget lille. Da han nu er en virksom og flittig Mand i det hele taget, er det en Selvfølge, at han kaster sig særlig over Kødforholdene og den Slags Ting, baade med Hensyn til Tyskland og Norge. Det er saaledes forklarligt, at denne Mand, uden maaske at vide det, kommer til at se noget ensidigt paa Sagen og tro, at Udførselen i det hele maa gaa i den Retning. Jeg har derfor tænkt mig, om ikke denne Konsulents Indberetning til Landbrugsministeren skule have influeret noget paa den højtærede Minister. Muligt vil det Tidspunkt komme, hvor vi nødes til at gaa over til udelukkende Slagtning, men jeg tror, at vi maa være glade ved at være fri derfor saa længe som muligt. Forholdene synes i ethvert Tilfælde nu at tegne til, at en Forandring eller i ethvert Tilfælde en Lettelse vil ske i den nærmeste Fremtid.

Tilbage bliver saa egentlig kun det Gode, som Andelsslagterierne opnaa ved at faa fri Indførsel rundt omkring i Landet og saa at faa dette Reklameskilt paa deres Kød. Jeg maa der for mit Vedkommende sige, skønt jeg ikke er sagkyndig og ikke har Kendskab til de engelske Forhandlere, at jeg ikke er sikker paa, hvorvidt vedkommende Statsmærke vil give nogen Betyggelse for vort Flæsk fremfor den Dyrslægeundersøgelse, som ellers foretages. Jeg er tilbøjelig til at tro, at den Dyrslægeundersøgelse, der hidtil har fundet Sted — eller maaske en noget bedre — vil være fuldt tilstrækkelig, men jeg skal ikke komme nærmere ind derpaa. Derimod vil jeg bestemt hævde, at Indførsel af Slagteriprodukter til Købstæderne kunne vi faa ved en Lovbestemmelse, for saa vidt Landmændene ere enige derom, og det uden den Uret, man hidtil aabenbart har gjort Landbruget, og uden at ofre de Summer til Byerne, som denne Dyrslægeinstitution med Hensyn til Udførselen vil koste. I alle Tilfælde vil jeg bede det høje Ting

at overveje dette Spørgsmaal meget nøje, inden det gaar dertil.

Med mit Grundsyn paa denne Sag vil man let forstaa, at der ikke er Anledning for mig til at komme ind paa Enkeltheder i selve Sagen, og de ville ogsaa senere blive drøftede i et Udvalg. Dog skal jeg gøre opmærksom paa, at hvis man skulde gaa til den Foranstaltning: Tvangsslagtning til Eksport, er det sikkert, at der er en Masse Smaaslagtere i Landet, der nu have en ikke uvæsentlig Biindtægt ved at slagte Kreaturer og sende Kødet væk til Norge og Hamborg — det er navnlig Køer — som i saa Fald ville gaa glip af dette. Lige saa sikkert er det, at denne Tvangsforanstaltning med Kødkontrol i Byer med over 2,000 Indbyggere har i Virkeligheden kun den Opgave at hindre Landboerne og Landslagterne i at komme ind med deres Varer til Byerne, undtagen paa en for Landbruget saa uheldig Maade som muligt, og det synes mig derfor underligt, at Landbruget skulde opfordre Byerne til at træffe saadanne Bestemmelser. Jeg mener altsaa, at Hovedhensynet ved Behandlingen af denne Sag maa være den fri Omsætning mellem Land og By. Der skal ikke være nogen Akcise, ingen Skat fra Landet til Byerne, lige saa lidt som vi ville fordre Skat fra Byerne til Landet. Hvad der kan gøres over for Andelsslagterierne eller de private Slagterier, tør jeg ikke have nogen bestemt Mening om. Jeg antager for øvrigt, at Slagterierne — der er jo flere af dem, der blive drevne af de største engelske Slagterimænd — hvis de troede, at det kunde gavne dem noget, for lang Tid siden have stillet denne Fordring. Det vil derfor næppe i nogen nævneværdig Grad højne Slagtepriserne eller Svinepriserne i England, hvis man fik dette Statsstempel.

Bjerre: Den ærede sidste Taler gik ud fra, at det var, som om Andelsslagterierne havde forlangt et Statsmærke paa deres Flæsk, fordi de troede, at de derved vilde faa en højere Pris for det. Det er en Misforstaaelse af det ærede Medlem, det trænge Andelsslagterierne og de private Slagterier ikke til. Det er heller ikke af den Grund, vi have indsendt Andragende om fri Indførsel til Byerne. Udviklingen er den, at da England lukkede for Landboernes Kreaturer og Tyskerne bagetter for Svinene, vare vi nødsagede til at oprette Svineslagterier, fordi det var umuligt at udføre levende Svin. Det var nødvendigt og kom ganske af sig selv. Vi fik ogsaa en ret ordentlig Pris for denne Vare